

ΡΗΣΟΣ ΧΑΡΙΣΗΣ

ΘΑΛΑΣΣΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΧΩΡΟΥ

ΚΙΧΛΗ

ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ ΚΑΙ ΑΛΛΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Καὶ μοῦ ἔλεγε πῶς εἶσαι αὐτὴ π' ἀναστενάξει
ὅταν εἰσχωροῦν ἐντός σου ποταμόπλοια, καΐκια
κι ἀνοχύρωτοι ἄνθρωποι ποῦ θαλασσολογοῦν.

Θάλασσα μὲ παράθυρα, μὲ φυλλωσιές καὶ κόλπους,
ὅπως ὁ κόλπος γυναικὸς ποῦ ξέρει κι ἄλλα κόλπα
(ὅπως τὰ κόλπα γυναικῶν μ' ἐργόχειρα καὶ χάρδια).

Θὰ σοῦ συνάξω νούφαρα, ἀνθούς ἀπ' ἀγιοκλήματα,
λιμάνια μὲς στὰ αἶματα, κήπους μὲς στὶς αὐλές σου
στὶς ἀλυκὲς τοῦ κόρφου σου, ὅπου θὰ κατοικήσω.
Θενὰ κατέβω τρεῖς φορὲς στὸν τόπο σου καὶ πάλι
γιὰ νὰ κερδίσω ἄλλην μιὰν ἀνάμνηση μ' ἐσένα,
νὰ τὴ στολίσω μ' ὄνειρα, σπιθίσματα τοῦ ἡλίου
κι ἄπλετο φῶς νὰ χύνεται στοῦ σώματος τὴν ὥρα.

ΧΑΪΔΕΜΑΤΑ

Γυναίκα με μπλὲ βεντάλια
Μισάνοικτη ανάσα ἀπ' τὸν φεγγίτη
σὲ σταυροδρόμια με πλανόδιες ματιές
μεθ' ἄνασασμούς καὶ μειδιάματα.

Γυναίκα με γαλάζια ρόμπα
Μισάνοικτο φεγγάρι ἐσωστρεφές καὶ πλουμιστὸ
ἀπλώνει τὴ ματιά της στὰ παρακλάδια τῶν χαδιῶν.

Γυναίκα: περιστέρι καὶ ἀντίστιξη,
χρόνος ἐπιρρεπὴς στὸ ἀναπάντεχο,
στὴ νοηματικὴ τῶν στοχασμῶν.

Συνείδηση: γυναίκα με ζαρτιέρες,
τὸ χεῖλι της στὸ χρῶμα τῆς φωτιᾶς,
προσμένει τὸν ἐπόμενο διαβάτη
ποῦθ' ἄφτερουγίσει μες στὸν κόρφο της.

Γυναίκα μ' ἄσπρο μεσοφόρι
ποῦ ἐντέλει τὴν ἀποκαλοῦν Γραικία.

ΑΝΑΛΩΣΙΜΟ

Ἡ Αὔρα, ἡ Λαύρα καὶ ἡ Λάβα ἔλεγαν χρώματα,
γελοῦσαν κατακόρυφα, γεννοῦσαν κιγκλιδώματα.

Μπροστὰ ἡ βασίλισσα, ὁ Δούρειος Ἴππος, ὁ τραγουδοποιός.
Μέσα στὸ πλῆθος ἡ Ἄλικαρνασσώ, ἡ Χρυσόθεμις,
ἡ Σαλώμη – μορφές ὑπαρκτές.

Τ' ἀπόγευμα γεμίζαν τὶς τσέπες μὲ χρησμούς,
στοὺς κήπους κατεβαῖναν μὲ τὰ χρυσάνθεμα.

Κάθε πού νύκτωνε, ἡ Χρυσόθεμις ξάπλωνε
στὴ γαλήνη τοῦ προσώπου, ἄφηνε τὸν ὕπνο νὰ σκεπάσει
τὸ ἐρυθρόμορφο κορμί.

Δὲν ξέρω ἂν τὸ ποτήρι ἦταν ἄδειο καὶ ἡ κλεψύδρα τῆς μισή,
ὅμως ἡ αὔρα τῆς ψυχῆς τῆς εἶχε ἓνα χρῶμα θαλασσί.

ΣΚΙΑΧΤΡΑ

Ψαρεύουν με απόχη
καὶ πιάνουν πρόσφυγες σωρὸ με τρυπημένα πόδια.
Ψαρεύουν με ἀγκίστρι
καὶ πιάνουν ὑπολείμματα λειψάνων ἐμιγκρέδων
ποὺ κήτη τοὺς δοκίμασαν.

Καθὼς τὸ σῶμα κτίζει κηροπήγια στὴν ἄμμο,
γυρνοῦν τὶς ρυτίδες τοὺς ἀνάποδα,
σκέφτονται πὼς ἔτσι φοριέται ἡ ζωή.

Καμωμένα ἀπὸ κατεστραμμένα ὄνειρα,
ἀπὸ ἀντεστραμμένα φεγγάρια,
ἀπὸ ἐσταυρωμένους μορφασμούς,
ἀπὸ παρατημένους χαρταετούς,
ἀπὸ ἀνατιμημένους οἰωνούς,
ἀπὸ σκουριασμένους ὠκεανούς,
ἀπὸ κουρέλια καὶ σημαῖες ξεπλυμένες.

Σὲ παιδικὴ χαρὰ βομβαρδισμένης χώρας
μαζεύουν ἀνεμῶνες
φορώντας μάσκες χημικῶν πολέμων·
μάνες Ἰκέτιδες βαφτίζουν τὸ φεγγάρι μὲς στὸ πέλαγος.

Ἄπορα πουλιὰ τσιμπολογοῦν ἀμφιβολίες
σ' ἐργοτάξια γενοκτονιῶν,
κτερίσματα στοὺς τάφους τῶν ματιῶν
σὲ καιροὺς ἐμμηνόπαυσης τῆς φύσης.

Γενειάδες σκυμμένων δέντρων κρύβουν τ' αὐθαίρετα
κι ἡ θάλασσα ν' ἀποτεφρώνει τὴ σιωπὴ της
στὸ ἄπειρο τοῦ χρόνου.

Παρακαλοῦνται οἱ τρεῖς σωματοφύλακες
νὰ προσέλθουν στὶς πληροφορίες.

ΟΝΤΟΛΟΓΙΑ

Στὰ φαλακρὰ βουνὰ τοῦ φθινοπώρου,
γυναῖκες μουσουλμάνες προσεύχονται σὲ τζαμί,
κι ἂν, ὅπωςλέν, δὲν τις ἀκούσει ὁ Μωάμεθ,
θὰ τις ἀκούσει ἡ Παναγιά.

Ἐξαπτέρυγα κρατᾶνε τὰ πουλιά,
βῆμα σταυροβελονιά καὶ μάτια σμιλεμένα.

Κατὰ τὴ διάρκεια ἑπτασφράγιστου ὕπνου
δαίμων τῆς μαστροπείας μαζεύει τὶς λιακάδες μία μία.

Ἀπ' τὰ καθαριστήρια
στὰ καθαρτήρια
κι ἀπ' τὰίερατεῖα
στὸ ἱερὸ τοῦ σώματος.

Λήμματα, ἐλλείμματα, ὑπολείμματα,
λείψανα, σκιρτήματα, λεηλατήματα.

Βρέχει ἀντίσκηνα, οὐρανὸς γεμάτος γνωμικά.
Τώρα δὲν εἴμαστε ὄνειρα, μονάχα χλευασμοί.

Ἀπ' τὰ ἴντερνετ καφεὲ
σὲ στρατόπεδα συγκέντρωσης,
ἀπ' τὰ πορνεῖα τῆς γειτονιάς
σὲ Μέγαρο Μουσικῆς.

Ἐποχὴ τοῦ κατ' οἶκον περιορισμοῦ
καὶ τῆς μοιρασμένης θάλασσας.
Διασταυρούμενα πυρὰ στὰ μάτια τῶν ἀγγέλων,
ἄλλοδαπὲς νεροποντὲς στὰ μάτια τῶν θνητῶν.

Ἀπ' τὴ μήτρα ξεπροβάλλουν χελιδόνια
πρὶν γίνουν πεταλοῦδες σ' ἀμούστακο λιβάδι.

Κάθε ποῦ ψηλαφεῖς αἰωνιότητες,
κράτα μικρὸ καλάθι.